

Nurullah İlhan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

11.05.2021

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

()

Eserleri:

Ağaç Ve Fidan

bir ağaç gölgesinde küçük bir fidan,
güneşini hiç görmemiş doymamış sudan..
ađaçta biliyor ki bir gün gelecek,
bu küçük fidan serpilip büyüyecek..
hakkı olan sudan kana kana içecek..

o zaman doğacak güneş adalet ve hakla
dönecek tüm fidanlar yeşil bir ormana
birlikte yükselecek dallar semaya
birlikte sarılacak kökler toprağa..
işte o zaman yeryüzü doycak suya.

Nurullah İlhan

Ađla

ister nehir ol
akarsular boyu ađla
ister bulut ol
gözyaşını yüreğinde sakla
unut mutluluđu yüreğim kaybedilene ađla

tut sazının kopan tellerini
yaralarını bağla
unut o yaz yellerini
sonbahara ađla

acılar unutulmuş zamanla
vur yüreğini acılarını dağla
yak ömrünü ateş ve dumanla
küllerine bir hayatı bağışla

Nurullah İlhan

Anne

ninnilerinle uyudum bir gece
su gibi ılıktı sesin
ben meleklerin dilini bilirdim sadece
meğer melekleri bile ağlatırmış sesin

ninnilerinle uyudum bir gece
beşiğimde nurdan bir güneşti yüzün
ben meleklerin nurunu bilirdim sadece
meğer melekleri bile kör edermiş yüzün

ninnilerinle uyudum bir gece
göklerden yıldız topluyordu gözlerin
ben ruhun saflığını bilirdim sadece
perişan ruhuma can verdi gözlerin

ninnilerinle uyudum bir gece
öptün yanağımdan veda etti ellerin
ben ademin vedasını bilirdim sadece
cenneti bitirdi beni kovdu ellerin..

acılarla uyandım bir sabah
gördüm ki zaman geçmiş büyüdükçe ölmüşüm
dört yanımı karanlık sarmış her yanım günah
anladım ki sensiz ben bir çölmüşüm

acılarla uyandım bir sabah
sütünün tadı yarım kalmış damağımda
kirlenmiş ördüğün kazak şimdi simsiyah
kovulmuş melekler şeytanlar kurulmuş hamağımda

acılarla uyandım bir sabah
solmuş bıraktığın güller bitmiş hoş kokun
yolunu kaybetmiş doğurduğun bu seyyah
gelde yol göster anne yaralarım bir dokun

acılarla uyandım bir sabah
üstüm açılmış yatağımda üşümüş yüreğim
ömrümden seni götürmüş her fersah
bir mezar bile kazamadan kırılmış küreğim

ninnilerinle uyudum anne acılarla uyandım
saçının tek bir teli olmadı yar bile
yokluğunda geceler boyu kavruldu yandım
anlamadı yanibaşımda uyuyan yar bile

anne.....

Nurullah İlhan

Ayrılık Senfonisi

ve sular durulup
el ayak çekilince yüreklerden
bir sen
bir ben
kalkarız
göçüp derinlerden

sigara
yarım kalmış
şarap yudumlanmamış
yatak
hiç açılmamış

ve şiir
aşk olmamış
hiç olmamış
belki ince bir sızı
fisıldamış kulağına
unutulmuş
rüzgarda..

ve her şey bitip bir kadın masadan kalktığında
susmak yakışmaz bir adama
susyorsa adam
kalkmamıştır daha..

ve bir şair şiir yazıyorsa ayrılığa
bil ki
aşkı bırakmıştır masada..
kalktığında..

Nurullah İlhan

Baharı Gittiğinde

gittiğin yerdeyim hala
bıraktığın yerde
o ağaç gölgesinde
yapraklar yok şimdi
çiçekler yok
baharı çünkü gittiğinde

şimdi sessiz sessiz ağlıyor ağaçlar
kuşlar sensizliğe uçuyorlar
gözlerim dikilmiş gittiğin yere
baharları sayıyorlar

şimdi sensiz yaşıyorum senle dolu geceleri
yokluğuna ağıt yakıyorum şimdi
yokluğun içimde ilk günkü gibi
öylece büyüyor öylece yakıyor her şeyi

gittiğin yerdeyim hala
bıraktığın yerde
o ağaç gölgesinde
çiçekler yine burdalar
dal vermiş ağaçlar
dallarda yapraklar
o en sevdiğin çiçeklerde burda
giderken çignemiştin hani
o çiçeklere bakıyorum şimdi
seni bekliyor onlarda
gelecektin hani

Nurullah İlhan

Bir Şeyler Olacak Bugün

tutuksa dilim
anlatamıyorsam
vakit yok zaman darsa
bil ki aydınlanacak bugün
karanlıkta ne varsa

şiiirler susacak ilk heceden
limanlar unutacak gemileri
yıldızlar sökülecek geceden
emir verecek kaptanlar ileri

fırtına kalkacak erkenden
dalgalar sökecek direkleri
sahil boşalacak yelkenden
kırılacak zincirleri tutsakların
kanayacak bilekleri..

bir yağmur başlayacak sonra
bir yağmur toprağı çatlatırcasına
nehirler taşacak yataklarında
önce yıkılacak bu şehir
sonra çiçekler açacak bataklarında.

doğrulacak bir dev yattığı yerden
kaldığı yerde unutulacak dün
kilitle kapıları kapansın perden
bir şeyler olacak bugün..

Nurullah İlhan

Dalgıç

dalgıç
inciler dibinde olur denizin
Ve kabukları incisini yitirdiğinde
içinde hala
sesi duyulur denizin..

Dalgıç
sen nefessiz kalamazsın
Bir kadının yüreğinde
Aldanma
İncisine mavisine

Deli rüzgarlar savurur gibi
Keser saçları nefesini
Dalga dalga fırtına
tufan olur gözleri

Denizin dibinde
viran gemiler kadar batık
Ciğerine tuzdan acılar katık
Dalgıç
Yediğin vurgundur artık..

Nurullah İlhan

Dur

Dur yüreğim dur
sular durdukça durulur
bak dağların ardında
gece uęurum olur
ne yiđitler vurulur
dur yüreğim dur
sular durdukça durulur

Nurullah İlhan

Esmer

kurşun olsa kanayacak
Avucumda sıkarak..
Boynum vurulsada
Kuyruğumda çingirak
Sessizliğim elverdikçe
Beyazlaşacak...

İnfal ve enfal
Tarih kimin yasında
Zulüm
inci ve kefal
Dostun altın tasında
kanlı kederdir ölüm
Düşer payımıza

Tanrı buyruğu
Amansız bir yağma
Koşar adım istila
İlk emir yoksay
Yaradanın adıyla..

Kadim bir abide
Mihrap rengarenk
Acım tarihimle denk
Yaşadım direnerek

Sordum tanrıya dönerek;
Nasıl unutulur bir renk
Kendi ruhundan üflenerek..

Nurullah İlhan

Ey çocuk

ne kadar çok ağlarsan
o kadar büyüsün ey çocuk
ne ağzına sokulan kaşıklar
ne uykular ne masallar
sende anlardın elbet
büyüklerin anlasalar..

acının bir kokusu vardır
hüznünse rengi
dört mevsimdir densede bir yıl
çoğu zaman ömür bir hazin yol
mevsim sonbahardır..

Nurullah İlhan

Ey halkım

vakit doldu
bitti şarkım
dostlara emanet
evim ve barkım
kefen istemem
sırtımda hırkam kalsın
boynumda atkım
cesedimi akbabalar alsın
sensiz döndüyse çarkım
gözüm açık gideyim ki
başka şey için değil
senin için yaşadım ey halkım

şu saat ben ölüyorum
fabrikalarda zehir soluyor çocuklarım
kömür ocaklarında hava zıkkım
sen sıtmadan kıvranırken ey halkım
karar veriyor birileri gecekondualara yıkım

ölmüyorum işte yine tuttu inadım
ben bu köprü altlarında bir ömür yaşadım
mezar taşıma kayıtsız yazıldı adım
gözüm açık gideyim ki ey halkım
bende senin uğruna bir ömür adadm

açtım aşksızdım
aşkı sokaklarda
ekmeği çöplüklerde aradım
ama yemin olsun ey halkım
çalmadım
budur sokak köpeklerinden farkım
şimdi anamın aksütü kadar helal hakkım
feda olsun sana ey halkım...

Nurullah İlhan

Gececi

ben nefesini sesinde unutmuş hüzünlü bir neyci
ben sağır bir sessizliğin
dar sokaklarında
sesini arayan bir gececi

yalnızlığıma kim göz dikebilir ki
kim sadıktır geceye benim kadar
donmuş bir cesete ne anlatılabilir ki
benim geceye anlatabildiğim kadar

karanlığı hüzne gömmüş gözlerim
ellerim ışığa uzanırken yanmış
büyümüş bir ateş
kül olmuş yüreğim

kimsenin bilmediği bir ülkeyim
bir takvim yaprağında unutulmuş doğum tarihim
o günden bugüne eksik bir yazı
devrik bir cümleyim

dokunsam yağmur yağacak bulutlardan
konuşsam şimşekleri çağırarak sesim
ben bir gececi
köprü altlarını ısıtamaz ki nefesim

Nurullah İlhan

Gel

seni bir karanfil kokusunda dūşledim
çeksem ciğerimi patlatacaktı nefesin
seni sağır sessiz bir sokakta dūşledim
konuşsan kulağımı patlatacaktı sesin..

tutunacaktım eğer bir dal verseydin
çekip viran iklimimden çiçekleri derseydin
ben sana ölümsüz güvercinler gönderdim
ne olurdu onlara bir çift kanat verseydin..

şimdi müebbet hükümlü kelepçeli ellerim
yıkılan duvarlarım yıkan sellerim
sonu ünlem ve acı tüm cümlelerimin
gelde bir nokta koy bitsin çilelerim...

Nurullah İlhan

Gideceksen

Gideceksen
Geceyi bekle
sana verecek bir şeyim yok zira
ateş böceklerinden başka

gideceksen
dinmesini bekle yağmurun
yıldızların kurumasını
ve bitmesini şarkımızın

son çayımızı yudumlayalım
kuşlara yem atalım
bir kez daha yürüelim sahilde
bir kez daha ne olur
bir kez daha gitme...

ama gideceksen
kalın giyin üşüme
ben kıvrılıp yatarım bir köşede
gideceksen git
beni düşünme

dedim ya bir şeyim yok verecek
ateş böceklerim var
bir de ateş gibi yüreğim
böyle olsun istemem
böyle gitme
bekle...

Nurullah İlhan

Gidersen

çekme ellerini
üşümesin avuçlarım..
gidersen bu yağmur sellerini
bu bulutları suçlarım..

(gittiğin yollar ömrümün en derin uçurumlarıdır
o yollarda arkadan gelenlere çok mendiller satılır)

gidersen kabuslar büyür yatağımda
rüyalarım bölünür
suyla boğulsa bile çiçekler
sensizlikten ölünür..

(gittiğin yollarda yüreğime çıkan köprüler vardır
o köprülerden geçersen saçların mutlaka ıslanır)

gidersen kokun kalır avucumda
uzar gecelerim yastığım ıslanır
ardından susarak baksada gözlerim
düğümleir soluğum yüreğine yaslanır..

Nurullah İlhan

Haydi

haydi Şimdi git
unutup gördüđün bütün düŐleri
uyan göđsünden kır çiçeklerinin
son bir nefes ek anısına
vaktinde solacak bütün çiçeklerin

haydi vur Şimdi dađlara
fkeni sevdanla parçala
haydi kendin ol biraz
hüznünü deniz kabuklarına
sesini kumsallara sakla

Nurullah İlhan

İhtimaller

doğacaktı
bir ışık yankısaydı yüzüne
inanacaktı belki güneşin gerçekliğine
ama görmek için değildi gözleri
hep aynı ikilemde üşüdü yüreği
hep katran karanlıklarda kamaştı gözleri..

Nurullah İlhan

Kırlangıç

ey yüreğinden yaralı kırlangıç
bize bir umut lazım bir başlangıç
pusuda bekleyen avcıya inat
bir gökyüzü lazım bize bir çift kanat

Nurullah İlhan

Kopuk Uçurtma

kopuk uçurtma..
kayıp gökyüzü...
Bırak
Kaysın göğün kuşağı
Tutma
Dökülüp yüreğimden aşşağı
sana esiyor rüzgarlar

Unutma
bazen küçük bir çocuk ip oluyor
bazen bir sevda
uçuruyor seni masalarda...
hangimiz incecik bir iple
bağlanmadık ki hayata
hangimiz koparmadık ipimizi
kendi bıçağımızla

kopuk uçurtma
güneşli günlerde uç semalarımda
Kapıl göğün
rengarenk kuşağına
bir gün inip gökyüzünden
durulduğunda
yorgun kanatlarıyla
dağlarım vurduğunda
Papatyadan ipler örüp
asacağım boynuna..

kopuk uçurtma
selam söyle rüzgara
ve aşka..
kuşlar
yoldaşındır
as kokunu kanatlarına
koklayacağım hepsini
umudunla..

kopuk uçurtma..
kayıp gökyüzü...
Bırak
Kaysın Göğün kuşağı
tutma
dolacak ceplerime bulutlar
ağladığında

ben ipini arıyorum
sen özgürlüğü oysa
korkmazdım aslında
umursamazdımda
gökyüzünü çevreleyen
Bu dikenler olmasa...

bir gün acı yağmur olup yađsa
göge kilit vurulup uđman yasaklansa
Sarıl zgrlk sevdasına
beyaz umutlu bir bulut
Byt koynunda..

haydi Şimdi
uđ umutlarıma
zlemin bir dağ
tutunurum yamađlarına..

belki
bir kuş konar
dudaklarıma
haydi uđ
ipini arama..

Nurullah İlhan

Kül

daha hangi ateşte yanacaksın ey kül
dinmeyecek acıların sen dik durdukça
bırak rüzgara direnmeyi artık bükül
eriyeceksin gün be gün böyle yandıkça..

Nurullah İlhan

Lokman Hekim

üzerimdeki kefen değil beyaz bir önlük
ellerimde sonsuzluğun ilacı ben kimim
parlatmış ufkumu ölüm denen o gözlük
ölümü öldürmüş lokman hekimim

yattığım tabut değil tekersiz bir araba
yol alıyorum durmadan ben kimim
mezarların sırrını söyleyeceğim toplansın tüm maraba
gerçeğin gizine ulaşmış lokman hekimim

ölülerin dilini öğreniyorum elimde sözlük
karıncalar yol alıyor beynimde ben kimim
yok oluyor cesedimde varlık ve özlük
ete değil ruha ilaç lokman hekimim

bana sor sahibi kimdir göklerin
gel otur anlatayım sen kimsin ben kimim
senin başın göklerde bende köklerin
özünü topraktan almış lokman hekimim

örümcek dediğin ki ağı kördüğüm
çöz bu düğümü anla ben kimim
ölümün içinde hayattır tek gördüğüm
azraili alnından öpmüş lokman hekimim

mezarımda başı arşa değen kavaklar
bulutların yağmurlarından sor ben kimim
alnımı kapatan taşdır telli duvaklar
ölümü düğün bilmiş lokman hekimim

koruyrum dostlarım sırrımla gömüleceğim
yok mu bir merak eden ben kimim
söylemezsem işte o zaman öleceğim
ellerimde abı hayat ben lokman hekimim

Nurullah İlhan

Mehmet Ali

hayat..
bazen bir hiçkırıktı boğaza takılan..
bazen bir damla gözyaşı yakamıza asılan..
ağıttı yaşayamadığımızı yakılan

dolaşırdık ayrı ayrı yalnız başına
sonra kalabılıklar içinde yalnız iki insan
bir selam saldı birimiz
hasretle kucakladı ötekisi..

sonra büyüttük birbirimizi
tertemiz umutlar ektik bahçemize..
saksımızda yarını suladık..

derken içimizde hiç büyümeyen çocukla
banyomuzda avuç avuç saç bıraktık..
aynaya baktık kalanlara ağladık..

çok üşüdük sonbaharda
balkonumuzda avuç avuç yaprak bıraktık
yastığımızı baktık yalnızlığa ağladık..

ve bir sabah uyandık
vedalaştık
sessiz sedasız
yaklaştık fısıldaşarak
helallaştık..

kardeşim..
güzel insan
mehmet ali..
ah o yıllar ne çabuk geçti
şimdi başka şehirlerin yağmurları ıslatıyor gençliğimizi
ıslanmış gözlerinden öperim
fanidir gençliğim dostluğun baki..

Nurullah İlhan

Mevsimsiz Mevsimlik

Kilosu bir liraya
Yaprak toplarım
şarma
Ölüm kestirme yolda
Geldi Sahurdan sonra

Topla çömlek çanağı
Dök üstüme toprağı
yıkılsın bahtın felek
can pazarı çökelek

Ben Mevsimlik yaşadım
Ömürün tasasında
İstiflendim her şafak
kamyonet kasasında

İpek yolu kalmadı
Ne Bağdatın ne şamın
Bahtımıza yazılmış
En ucuzu yaşamın..

Alsam
çekic orağı
Deşsem
namussuz çağı
Tütse yoksul ocağı
Çocuklarımı sevsem

Okşayıp Nasırları
Avuçlarımı Silsem
Gözüm açık gitmezdim
Bir güzel günün bilsem

Fındığındım çayındım
pamuğundum ben ülkem
ne olurdu
ne olurdu
Öldürmeyipte sevsen..

Nurullah İlhan

Muamma

mahkumiyeti ömrümün
benziyorsa bir kelebeğin çırpınına
nedir beni tutan
bir kozayla gökyüzü arasında

her anım bir çöküşse
saflığıma vurulan bir zincirse her yaşadığım
kanatlanırken bile incitiyorsam gökyüzünü
nedir ruhuma verilen bu uçma dürtüsü

hayat bir muamma
kuşatılmış dört yanı sorularla
ince bir yol yaşamakla yaşamamak arasında
ince bir çizgi yaşamamakla ölüm arasında

Nurullah İlhan

Nerdesin

bazen pencere
bazen perdesin
sokak dışarda
sen ierdesin
kulaklarımda çınlıyor
utangaç sesin
görüyorum seni
bıraktığım yerdesin

n-e-r-e-d-e-s-i-n....

Nurullah İlhan

Ölüm

vakit doldu
saksıdaki çiçekleri biçmeliyim
nedensiz bir titreme bastı
belki bir sigara içmeliyim
ama şimdi vaktiyse ölmenin
anlamı yok bu kutsal anı
korkularla bölmenin

ortalık soğudu biraz
titremem ondan
kusuruma bakma arsızım biraz
sakinmam sözümü daldan budaktan
madem ki farkı yok kefenin kundaktan
gel o zaman ölüm öpüşelim dudaktan...

Nurullah İlhan

Ömrüm

ömrü hep böyle geçecek sanırdım
gün gelir gençlikte bitermiş
oysa göğü sonsuzluğuyla tanırdım
sönmez dediğim yıldızlarda bitermiş

hani ölüm nedir bilmediğim günler
deliksiz bir uyku ne demekmiş anlardım
meğer hiçbir şeymiş şöhret ve ünler
tek sevenim yalnızlıkmiş anlardım

benki bir ömür boyu hırsıyla yaşadım
etrafta neler oldu dönüp bakmadım
hayat dediğin kısa bir yol bir kaç adım
koştum yürümek varken yaşamadım

bir atım olsaydı beyaz bir kuşum
saatlerce bakacak bir sevgilim
meğer yormuş kalbimi hayat yokuşum
sevgi dolu bir sözcüğe hasretmiş dilim

ömrüm benim ey koca yalan
bir şarkı gibiydin başladın ve bittin
şimdi bir ayrılıktır kapımı çalan
oysa seni birdaha söylemek isterdim..

Nurullah İlhan

Saçkırın

gözleri damla damla hıçkırın
içimde yaşlanıyor bir çocuk
geçiyor zaman denen saçkırın
açılıyor başımda dertten bir yolcuk

Nurullah İlhan

Sana Yürüyüş

yürüdüm ben ki
gözlerimden kan çalınırken
atom çekirdekleri parçalanırken
yıktım kentimin surlarını
yollar sana çıkarken..

yürüdüm
ben ki yolsuz bir yolcu
verdim yüreğimi kimsesiz bir yoksula
sen çıktın içinden
ey pusula!

yürüdüm ben ki
sürgün bir şehrin
iflah olmaz kaçağı
tam seni unutacaktım tam seni
kanattı sırtımı aşkın bıçağı..

yürüdüm ben ki
gözlerin hep arkamdaydı
nefesin yakamdaydı
bir yol bulsam sana çıkmayan
yüreğin bir namlu
şakağımdaydı..

yürüdüm ben ki
karanlıklar noktaydı
gözlerine uzanmaktaydı
birden bir ışık gölgemi aştı
aşkı
sana yaklaştı

yürüdüm ben ki
sensizliği bilemem ki
sen doluydu yollar geçtiğim
sen doluydu nehirler
sularından içtiğim

yürüdüm ben ki
sensizliği bilemem ki...

Nurullah İlhan

Savaşın Çocuklarına

O çocuklar ki
o yağmur yürekli
bizden daha büyük
bizden daha yürekli

o çocuklar ki
dizleri kanamış
sıksa bilekli
birbirine dayanmış
kol kola hepsi

o çocuklar ki
ellerinde taş
güneşe yoldaş
bir olmuş hepsi
hepsi arkadaş

o çocuklar ki
tankların önüne
yüreklerini atan
o çocuklar ki
ellerinde sapan
uçakları vurdular
füze fırlatan

o çocuklar ki
bizden hiçbirşey istemedi
ne okul ne ilaç ne sevgi
o çocuklar ki
anneleri ölmesindi
tek istedikleri.....

Nurullah İlhan

Sen Giderken

sen giderken
yıkık bir şehir vardı
sokaklarında top oynamayı unutmuş çocuklar...

sen giderken
acıyı mesken tutmuş sokaklar vardı
yıkık ve terkedilmiş bir viraneydi bu şehir

sen giderken
gökyüzü rengini unutmuş kuşlar vardı
kanatları kırıkta çoğunun
çoğu müebbet hükümlü

sen giderken
sessizliğin gürültüsünde
sağırlaşmış kulaklar vardı
çok şey duymuşlardı
duydıklarının çoğunu unutmuş

sen giderken
ardından umutsuz sallanan eller vardı
meçhule uzanan bir yolculuğu uğurlarken unutulmuş

sen giderken
ağlayanlarda vardı bağırarlarda
en çok acı çekenler susanlardı
çoğu senin gibi kovmuş ya da kovulmuş

sen giderken
havada hüznü dolu bir veda kokusu vardı
sense sevmezdin vedayı
çok kere ayrıldın
hiç hikayen olmadı
bu şiirse bir vedanın
hiç yaşanmamış hikayesiydi
sen giderken zulamda unuttum...

Nurullah İlhan

Sürgün

dışarıda güneş
sıcak yaz günleri
yüreğimse titriyor
Uşüyor derinleri

ne bir çiğ tanesi
ne kar
ne boran
üşürüm bir ateşte
yüreğimi kavuran..

Bulamazsın hiç bir şey
Seni anlatan
bir soğuk ülke burası
bir sürgün vatan..
her gün batımında
yüreğine oturan

yüreğimde bir sancı var
Kalbim dayanmayacak
neler çektim güzel yar
Kimse anlamayacak

Son kez görmedim ya seni
Ahım boynunda kalacak

Nurullah İlhan

Şair

acı olmayınca yazılmıyor şiir
toprağımın insanları
bu yüzden mi hep şair

Nurullah İlhan

Umut

sakla umudunu yüreğim
yitirme sakın
umut ki toprakta su
dudakta ten
sen dipsiz uçurumlarda
köklerini yitiren
onsuz bir yoksun
ne bir dağ ne gülde diken
ey toprağa bedenini
elleriyle diken

bir kuş
yarabilir gökyüzünü
karı delebilir bir kardelen
bir gülücük en derin yaraları bile sarar bazen
ve yaşamak için tek sermaye umuttur bazen..

delicesine yağmur vardır dışarda
ve sen yalınayak sokaklarda
üşüyen içindir aslında
için ki hasret kalmıştır
ekmeğe ve aşka
işte o anda
avuçlarını yumruk yapıp kanatırcasına
sermelisin umudunu taş betonlara..

Nurullah İlhan

Unutulan

dağ,taş ve duman..
sınırları kan
paramparça haritan
ve alev alev yanan
bir yangın ki coğrafyan
yakıtları insan..

oysa
bir toplu mezardır vatan..
geceleri kazılıp
gün ağardığında unutulun

Nurullah İlhan

Vur Sevgili

Vur sevgili yıkılsın surlarım
şimdi alevine muhtaç tüm unsurlarım
boynunu büküp yanmıyorsa kusurlarım
bir daha yanmak için ateşinde
seni bir daha sever
geldiğim yolları bir daha turlarım...

Nurullah İlhan

Yağmur

Okyanusları topladım yine
şimdi yağabilmem için şimşeklerin gerek
ellerin nerede

bulutları topladım yine
şimdi ağlayabilmem için gökyüzü gerek
gözlerin nerede

gemileri limanlara doldurdum
limanları yüreğime
şimdi yarabilmem için bu dalgaları
saçlarını vur yelkenime
rüzgarların nerede

Nurullah İlhan

Yaşayamadım

kuştum
gökyüzü dağların ardında
uçtum ölesiye
gölgemi aşamadım

suydum
bir deli rüzgarda
benki ıslatırdım gökyüzünü
kurudum dudağında

güldüm
verdim kokumu rüzgara
taşıyamadım
gözlerin kesti nefesimi
yaşayamadım

aşktım
yok oldum zaman sildikçe
bir annenin göğsünde
azaldım süttten kesildikçe

vefaydım
kıldan keskin ve ince
koptum kendi gövdemden
bir gün sende gidince...

Nurullah İlhan

Yiğidim

ey it sürüleri kanlı yaratıklar
ey hayvan dışkıları kirli atıklar
mayasında piçlik türlü katıklar
hangi el doğurdu sizi hangi analar

bire on gitseniz düşmezdi yere
geçmezdi gövdesinden kurşunlar bile
arkasından vurdunuz binlerce kere
bulutlar ağladı kanı akınca yere

ah yiğidim delikanlı hasanım
boynuna gül yerine kanlı bağlar asanım
ciğerim ettendir benimde senin gibi insanım
bağrıma sen yerine kanlı toprak basanım

şimdi sen yoksun yetim kaldı vatanım
volkan yüreğimde bir alev topu kanım
patlasa biliyorum dağlar yıkılacak
patlasa bu şehir ellerimde kalacak

işte tırnaklarımla yazıyorum mezar taşına
bir yudum suydun aktın ve gittin
içemedim seni içemedim
bir tohumdun toprağıma ektiğim
biçemedim seni biçemedim...

Nurullah İlhan

Yokluğunda Aşk

bir yağmur yağdı islandı dudakların
dokundum yanağına titredi dudaklarım
eğildim baş ucuna tutmak için elini
dokundum yüreğine yaktım ellerimi

körpeydim henüz büyümemiştim daha
köklerimi toprağa vermemiştim daha
denizden bir fırtına deli dolu esti
göğe kucak açmış dallarımı kesti

acı hep vardı durulmadı yurdum
yere düşmedim hiç ayakta durdum
çarpıştım karanlıkla vurdum vuruldum
buz tutan yüreğimle yandım kavruldum..

yürüdüm arkamda hep yalnızlığım kaldı
fırtına durmadan bekleyenlerimi çaldı
bir hayat ki geçip gitti bilmeden
bulutlardan gözyaşlarımı henüz silmeden

kurtulup yaralarımın dizlerine çöktüm
köksüz kalan gövdeme gözyaşlarını döktüm
can olur sandım belkide abı hayat
bana yokluğunu verdi aşkı vermedi hayat

Nurullah İlhan